

- 2) noraidīt prasību pārējā daļā;
3) piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt izdevumus.

TIESAS SPRIEDUMS

(pirm pal ta)

2004. gada 7. oktobr

liet C-103/02 Eiropas Kopienu Komisija pret Itālijas Republiku ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīvas 75/442/EEK un 91/689/EEK — Atkritumu daudzuma jēdziens — Izņēmums no prasības attiecībā uz atļaujām)

(2004/C 300/09)

(tiesvedības valoda – itāļu)

TIESAS SPRIEDUMS

(otr pal ta)

2004. gada 21. oktobr

liet C-64/02 Iekšējais tirgus saskaņošanas birojs (preču zmes, paraugi un modeļi) pret Erpo Möbelwerk GmbH ⁽¹⁾

(Apelācija — Kopienas preču zīme — Sintagma DAS PRINZIP DER BEQUEMLICHKEIT — Absolūts reģistrācijas atteikuma pamatojums — Atšķirtspēja — Regulas EK Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts))

(2004/C 300/08)

(tiesvedības valoda - vācu)

(pagaidu tulkojums - galīgais tulkojums tiks publicēts "Tiesas Judikatūras Krājumā")

Lietā C-64/02 par prasību, ko atbilstoši Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 49. pantam 2002. gada 27. februārī cēla Iekšējais tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (pārstāvji A. von Mühlendahl un G. Schneider), kuru atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvji P. Ormond un C. Jackson, M. Bethell un M. Tappin, kuriem palīdz D. Alexander), pret Erpo Möbelwerk GmbH (advokāti S. von Petersdorff-Campen un H. von Rohr), Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs C. W. A. Timmermans (referents), tiesneši C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen un J. N. Cunha Rodrigues, ģenerāladvokāts M. Poiras Maduro, sekretāre M. Múgica, Arzamendi, galvenā administratore, 2004. gada 21. oktobrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) Iekšējais tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) sedz izdevumus;
- 3) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 109, 4.5.2002.

(pagaidu tulkojums – galīgais tulkojums tiks publicēts "Tiesas Judikatūras Krājumā")

Lietā C-103/02 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2002. gada 20. martā cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji R. Wainwright un R. Amorosi) pret Itālijas Republiku (pārstāvis I. M. Braguglia, kam palīdz M. Frorilli), Tiesa (pirmā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Jann, tiesnesis A. Rosas, tiesnese R. Silva de Lapuerta, tiesneši K. Lenaerts un S. von Bahr (referents), ģenerāladvokāts M. Poiras Maduro, sekretārs R. Grass, 2004. gada 7. oktobrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) 1998. gada 5. februāra dekrētā par nebīstamo atkritumu identifikāciju, uz ko attiecas vienkāršotas reģenerācijas procedūras 1997. gada 5. februāra likumdošanas dekrēta Nr. 22 31. un 33. panta nozīmē, katram atkritumu veidam nenosakot maksimālos atkritumu daudzumus, ko var reģenerēt, nesāņemot atļauju, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kurus tai uzliek 10. pants un 11. panta 1. punkts Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvā 75/442/EEK par atkritumiem, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1991. gada 18. marta Direktīvu 91/156/EEK;
- 2) precīzi nenosakot atkritumu veidus, uz kuriem attiecas minētā dekrēta 1. pielikumā ietvertie tehniskie standarti 5.9 un 7.8, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 11. panta 1. punkts Direktīvā 75/442, ar grozījumiem, un 3. pants Padomes 1991. gada 12. decembra Direktīvā 91/689/EEK par bīstamajiem atkritumiem;
- 3) pārējā daļā prasību noraida;
- 4) katra puse sedz savus izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 118, 18.5.2002.